

Daniels bok – nummer åttioåtta

Avslöjandet av det falska senare regnet: den profetiska resan från den 11 september 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Prövningsprocessen som börjar när ängeln stiger ned framställs genom prövningen av huruvida man skall ta boken ur ängelns hand och äta den. De som valde att äta budskapet var därefter bestämda för en besvikelse, medan den grupp som vägrade att äta lämnades kvar. Den lilla bok som skulle ätas representerade en ”ökning av kunskap” om det budskap som först hade avförseglats vid ”ändens tid”, antingen år 1798 eller 1989, och som senare formaliserades till ett budskap som skulle hålla den då levande generationen ansvarig inför ljuset från den ökade kunskapen. I båda historiska skeendena gällde att när profetian om islam hade uppfyllts, mottogs eller förkastades därefter det budskap som skulle ätas ur ängelns hand. Om budskapet som representeras av boken förkastas, tvingas de som gör detta, och ändå söker upprätthålla bekännelsen att de fortfarande är Guds utvalda, att frambringa ett förfalskat budskap om det sena regnet.

Den 11 september 2001 gjordes de gångna upproren hos adventismens generationer åter till prövande frågor. Habackuk, kapitel två, identifierar en debatt som äger rum i den där framställda profetiska historien, vilken utgör en parallell profetisk linje till liknelsen om de tio jungfrurna. När väktaren frågade vad han skulle svara i historien om liknelsen om de tio jungfrurna, befalldes han att ”skriva synen och göra den tydlig på tavlor”. Väktarna i den milleritiska historien framställde 1843 års karta år 1842, och dess tillkomst blev ett vägmärke. Det var ”synen” i Habackuk två, som hade gjorts tydlig på tavlor, som skulle tala vid ändens tid.

Kort efter den 11 september 2001 leddes de som igenkände islams verksamhet i det tredje veropet att återvända till Jeremias ”gamla stigar” och att vandra på dem. Dessa ”gamla stigar” identifierade att de tre veropen i Uppenbarelseboken kapitel åtta, vers tretton, representerade islams profetiska roll. Omedelbart därefter började Future for America att återskapa de två tavlorna i Habackuk kapitel två vid exakt samma punkt i milleriternas parallella historia; de två tavlorna hade då framställts som ett vägmärke, vilket hade representerats genom framställningen av 1843 års tavla år 1842.

I maj 1842 sammankallades en generalkonferens i Boston, [Massachusetts]. Vid öppnandet av detta möte framlade bröderna Charles Fitch och Apollos Hale från Haverhill de bildliga profetiorna i Daniel och Johannes, vilka de hade målat på duk, tillsammans med de profetiska talen, och visade deras uppfyllelse. Broder Fitch sade, när han inför konferensen förklarade utifrån sitt diagram, att han, medan han undersökte dessa profetior, hade tänkt att om han kunde få fram något av detta slag, såsom det här framställdes, skulle det förenkla ämnet och göra det lättare för honom att framställa det för en åhörarskara. Här fanns mer ljus på vår stig. Dessa bröder hade gjort det som Herren hade visat Habackuk i hans syn 2.468 år tidigare, då

han sade: "Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den kan löpa åstad. Ty uppenbarelsen gäller ännu en bestämd tid." Habackuk 2:2.

"Efter någon överläggning i frågan beslöts enhälligt att låta litografera trehundra exemplar liknande detta, vilket snart blev utfört. De kallades '43-diagrammen.' Detta var en mycket viktig konferens." The Autobiography of Joseph Bates, 263.

"Det var det samstämmiga vittnesbördet från föreläsare och tidskrifter inom den andra adventen, när de stod på "den ursprungliga tron", att utgivandet av tablån var en uppfyllelse av Habackuk 2:2, 3. Om tablån var ett föremål för profetia (och de som förnekar detta överger den ursprungliga tron), så följer därav att 457 f.Kr. var det år från vilket de 2300 dagarna skulle dateras. Det var nödvändigt att 1843 skulle vara den första offentliggjorda tidpunkten för att "synen" skulle "dröja", eller för att det skulle finnas en dröjsmålstid, under vilken skaran av jungfrur skulle slumra och somna i den stora tidsfrågan, just innan de skulle väckas genom Midnattsropet." James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

"Nu visar vår historia att det fanns hundratals som undervisade utifrån samma kronologiska tabeller som William Miller, alla av ett och samma slag. Då var det budskapets enhet, allt på ett och samma tema: Herren Jesu ankomst vid en bestämd tid, 1844." Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Återutgivningen av 1843- och 1850-diagrammen i den omedelbara historien efter den 11 september 2001 var lika mycket en uppfyllelse av Habackuk två som utgivningen av 1843-diagrammet var år 1842. Framställningen av tavlorna är en del av berättelsen i Habackuks andra kapitel, och den måste ske. Den 11 september 2001 upprepades åter upproret från 1863 av de laodiceiska adventister som vägrade att återvända till Jeremias "gamla stigar".

"Fienden söker avleda våra bröders och systrars sinnen från verket att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans spetsfundigheter är avsedda att leda sinnen bort från stundens faror och plikter. De skattar det ljus, som Kristus kom från himlen för att ge Johannes för sitt folk, såsom av ringa värde. De lär att de scener som ligger omedelbart framför oss inte är av tillräcklig betydelse för att ägnas särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung verkningslös och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet samt ger dem i stället en falsk vetenskap. 'Så säger Herren: Stån på vägarna och sen efter, och frågen efter de gamla stigarna, vilken väg som är den goda, och vandren på den.' [Jeremiah 6:16.]"

"Låt ingen söka rycka undan grunderna för vår tro, — de grunder som lades i början av vårt verk genom bönfylld studie av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt i mer än femtio år. Människor må mena att de har funnit en ny väg, att de kan lägga en starkare grund än den som har blivit lagd; men detta är ett stort bedrägeri. 'Ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd.' [1 Korinthierbrevet 3:11.] Förr har många företagit sig att bygga en ny tro, att upprätta nya principer; men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart; ty den var inte grundad på Klippan." Testimonies, band 8, 296, 297.

Jeremia fastslår att att vandra på ”de gamla stigarna” är att finna ”vilan”, och vilan är ”det sena regnet”, vilket började när folken vredgades den 11 september 2001, då de stora byggnaderna i New York City föll. De som därefter åt budskapet blev Habackuks väktare, vilka skulle ”skriva synen och göra den tydlig”. Jeremia identifierar just dessa samma väktare under tiden för ”vilan”, som är ”det sena regnet”.

Så säger Herren: Stå vid vägarna och se, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: Vi vill inte vandra på den. Jag satte också väktare över er och sade: Hör basunens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra. Jeremia 6:16, 17.

Basunen som de skulle blåsa i är den sjätte basunen i det andra ve i Millerittrörelsens historia, och i de sista dagarna är den den sjunde basunen i det tredje vet. Habackuks väktare, som är Jeremias väktare, ljuder ut ett varningsbudskap som i upproret 1888 blev förkastat. Den sjätte basun som förkastades 1888 var budskapet till Laodicea.

”Det budskap som gavs oss genom A. T. Jones och E. J. Waggoner är Guds budskap till den laodiceiska församlingen, och ve den som bekänner sig tro sanningen och ändå inte återspeglar de av Gud givna strålarna.” The 1888 Materials, 1053.

Det sjunde basunbudskapet från 1888 förkunnades först för Laodicea år 1856, och därefter sattes det laodiceiska budskapet in i sammanhanget av det tilltagande ljuset om de ”sju tiderna”. Den 11 september 2001 innefattade kallelsen att återvända till Jeremias gamla stigar och att vandra på dem i syfte att erhålla budskapet om det sena regnet den varnande budskapstenen från den sjunde basunen, som framställs som budskapet till Laodicea, samt de ”sju tiderna”, vilka är symbolen för grundvalarna.

Den ”lögn” som profetian identifierar och som frambringar den starka villfarelse som omtalas i Paulus skrifter infördes i den tredje generationen av laodiceisk adventism år 1931, sexton år efter profetissans död. Den ”lögn” som anlände i den tredje generationen är profetiskt förlagd till den period som framställs som ”kvinnorna som begrät Tammuz” och är därför förknippad med det falska budskapet om det sena regnet.

Detaljerna kring hur ”lögnen” spreds bör förstås, liksom ”lögnens” profetiska roll i den sista tidens profetia. De hånfulla män som styr Jerusalem under den sena regnets tid, vilken är tiden för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, skapade ett falskt budskap om det sena regnet i adventismens tredje generation, framställda genom ”kvinnorna som gråter över Tammuz” i Hesekiel kapitel åtta. Deras falska budskap om det sena regnet framställs av Hesekiel också som en falsk grund, en falsk skyddsmur och ett falskt budskap om fred och trygghet.

Har ni inte sett en fåfång syn, och har ni inte uttalat en lögnaktig spådom, när ni säger: Herren har sagt det — fastän jag inte har talat? Därför säger Herren Gud så: Eftersom ni har talat fåfänglighet och sett lögn, se, därför är jag emot er, säger Herren Gud. Och min hand skall vara över de profeter som ser fåfänglighet och spår lögn: de skall inte få vara med i mitt folks rådslag, inte heller skall de bli uppskrivna i Israels hus' bok, och de skall inte komma in i Israels land; och ni skall inse att jag är Herren Gud. Därför, ja, just därför att de har förlett mitt

folk och sagt: Frid! — fastän ingen frid fanns; och när den ene bygger en mur, se, då bestryker de andra den med dåligt bruk, såg till dem som bestryker den med dåligt bruk att den skall falla. Ett störtregn skall komma, och ni, stora hagelstenar, skall falla, och en stormvind skall riva sönder den. Se, när muren har fallit, skall man då inte säga till er: Var är bestrykningen varmed ni bestrykte den? Därför säger Herren Gud så: Jag skall låta en stormvind bryta fram i min förbittring, och ett störtregn skall komma i min vrede, och stora hagelstenar i min förbittring för att förgöra den. Så skall jag bryta ner muren som ni har bestritt med dåligt bruk och slå den till marken, så att dess grund blir blottad; den skall falla, och ni skall förgås mitt i den. Och ni skall inse att jag är Herren. Så skall jag fullborda min vrede över muren och över dem som har bestritt den med dåligt bruk, och jag skall säga till er: Muren finns inte mer, inte heller de som bestrykte den, nämligen Israels profeter som profeterar om Jerusalem och som ser syner om frid för henne, fastän ingen frid finns, säger Herren Gud. Hesekiel 13:7–16.

Den lögn och falskhet som de hånfulla männen i Jerusalem gömmer sig under i Jesaja kapitel tjugooått och tjugonio blir slutligen dömda och tillintetgjorda av den ”översvämmande gisseln”.

Jag skall också lägga domen till rättesnöre och rättfärdigheten till lod; och haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället. Och ert förbund med döden skall göras om intet, och er överenskommelse med dödsriket skall inte bestå; när den överflödande gisseln far fram, då skall ni bli nedtrampade av den. Jesaja 28:17, 18.

Jesajas ”översvämmande gissel” är Hesekiels ”störtregn”, som bringas över dem som har ”spått lögn”, genom att lägga fram en ”fåfång syn” och genom att påstå: ”så säger Herren”, ”ehuru” Herren ”icke hade talat”. Den ”lögn” som de forntida männen döljer sig under framställs som något de påstår att Herren hade talat, så det är en ”lögn” om Guds Ord. Antingen har de identifierat en lära från Guds Ord som villfarelse, eller också har de felaktigt påstått att Gud hade lett deras förståelse (Gud hade talat) beträffande en lära i Bibeln.

Den ”lögn” som framträdde år 1931 var ett påstående att syster White hade bekräftat den falska uppfattningen om ”det dagliga” i Daniels bok. Den falska uppfattningen att ”det dagliga” representerar Kristi helgedomstjänst vilade på en ”lögn” som hävdade att Ellen White år 1910 hade meddelat A. G. Daniells att hans och Prescotts uppfattning om ”det dagliga”, nämligen att det representerar Kristi helgedomstjänst, i själva verket var riktig, trots hennes egna direkta skriftliga ord om motsatsen.

Den falska uppfattningen om ”det dagliga”, som då (1931) hade etablerats inom det laodiceiska adventismen, blev den teologiska grundval som användes för att bygga ett budskap som av Hesekiel beskrivs som ”fred och trygghet”. De olika argument som används för att upprätthålla den falska grundvalen är de olika falska mynt och juveler som Miller såg i sin dröm. Vid slutet av sin dröm är hans ursprungliga juveler fullständigt täckta av förfalskningar och skräp, och skräpet samt de falska juvelerna och mynten representerar det budskap som byggde på deras grundläggande villfarelse att ”det dagliga” representerar Kristi helgedomstjänst.

I Hesekiels text framställs skräpet och de förfalskade juvelerna som en ”vägg” som har byggts med ett murbruk så svagt att det inte kan bestå under påfrestningen från den ”stormvind” eller det

”störtregn”.

Den olydige profeten från Juda, som tillrättavisade Jerobeam, dog till slut mellan en ”åsnan” och ett ”lejon”. Lejonet representerar Babylon, och åsnan representerar islam. De två läror som det laodiceiska adventismen inte kan se, och som representeras av den olydige profetens död, är budskapet om påvedömet (lejonet) och budskapet om islams tredje ve (åsnan).

Hesekiels ”stormvind” är en symbol för Jesajas ”hårda vind som hålls tillbaka” på ”östanvindens dag” i det tjugosjunde kapitlet. Hesekiels ”stormvind” är också de ”fyra vindarna” i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel, som hålls tillbaka tills Guds tjänare har blivit förseglade. Hesekiels ”stormvind” är hans budskap från de ”fyra vindarna” i det trettiosjunde kapitlet, som för de döda, torra benen till liv som en mäktig här. Hesekiels ”stormvind”, som river ned ”muren byggd med otjänligt murbruk”, är den sena regnens budskap i det tredje ve-ropet.

Hesekiels ”störtregn” är en symbol för påvedömet, och mer specifikt är det symbolen för den period av söndagslagskrisen som börjar med den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna. Den olydige profeten från Juda, som dog mellan åsnan och lejonet, representerade den laodiceiska adventismens död, vilken äger rum mellan den 11 september 2001, vid åsnans ankomst (det tredje veropet), och den snart annalkande söndagslagen (lejonet). Den laodiceiska adventismens död inträffar under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken började när folken vredgades, men hölls tillbaka, den 11 september 2001, och avslutas vid den snart annalkande söndagslagen. Deras död, såsom den åskådliggörs genom den olydige profeten, förorsakas av att de återvände till den avfälliga protestantismens metodik, fastän de direkt hade blivit underrättade om att aldrig återvända till ”bespottarnas församling”.

Deras död äger rum i historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Så snart Guds folk är beseglat, börjar de fördärvande änglarna sitt verk. Från den 11 september 2001 och fram till den snart annalkande söndagslagen fullbordas domen över de levande i Guds kyrka, ty domen börjar i Jerusalem, och den börjar med de gamla män som skulle vara folkets väktare men som hade övergivit sitt ansvar genom fyra generationer. De som tar emot sigillet under den perioden är det baner som upphöjs för nationerna. De blir beseglade före den snart annalkande söndagslagen, ty det enda sätt på vilket Guds andra hjord kan varnas är genom att se män och kvinnor i söndagslagens kris som har Guds sigill.

”Den helige Andes verk är att överbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom. Världen kan endast varnas genom att se dem som tror sanningen helgade genom sanningen, handla efter höga och heliga principer och i en hög, upphöjd bemärkelse visa skiljelinjen mellan dem som håller Guds bud och dem som trampar dem under sina fötter. Andens helgelse utmärker skillnaden mellan dem som har Guds sigill och dem som håller en falsk vilodag. När prövningen kommer, skall det tydligt visas vad vilddjurets märke är. Det är hållandet av söndagen. De som, efter att ha hört sanningen, fortsätter att betrakta denna dag som helig, bär syndens människas kännetecken, han som menade sig kunna förändra tider och lagar.” Bible Training School, 1 december 1903.

Den laodiceiska adventismens död fullbordas under den sena regnets historia, vilken började falla som ett stilla duggregn den 11 september 2001 och utgjuts utan mått vid den snart kommande söndagslagen, när Gud har upprättat och därefter upphöjer såsom ett baner ett folk som har blivit beseglat för evigheten.

Under den tidsperioden representeras de inom den laodiceiska adventismen som förbereder sig för, och kommer att ta emot, vilddjurets märke av de tjugofem männen som böjer sig för solen i Hesekiel kapitel åtta. De är sådana som har tagit emot Hesekiels falska budskap om "frid och trygghet", vilket utgör en förfalskning av det sanna budskapet om det sena regnet, som förkunnas av de sanna väktarna i den historien. Grunden för detta falska budskap om det sena regnet är identifieringen att "det dagliga" i Daniels bok är en symbol för Kristus, när det i själva verket är en symbol för Satan. Denna falska grundläggande uppfattning är den lära som de "bespottare, som råder över folket i Jerusalem", använder för att uppföra sin mur bestruken med oblandat bruk.

Identifieringen av "det dagliga" som en symbol för Kristus infördes historiskt genom en "lögn" år 1931. Från och med då uppfördes den otjänliga muren av förfalskade mynt och juveler. Denna "mur" är ämnad att falla när mannen med smutsborsten anländer för att grundligt rensa sitt golv. Denna rening fullbordas under den profetiska historiska perioden mellan "stormvinden" (åsnan den 11 september 2001) och "översvallande regnskurar" (lejonet i den snart kommande söndagslagen). I denna historia dödas den olydige profeten och begravs i den falske profeten i Betels grav. Syster White identifierar profetians "mur" som Guds lag.

"Profeten beskriver här ett folk som, i en tid av allmänt avfall från sanning och rättfärdighet, söker återupprätta de principer som utgör grunden för Guds rike. De är dem som lagar den reva som har uppstått i Guds lag — den mur som Han har rest kring sina utvalda till deras beskydd och vars föreskrifter om rättvisa, sanning och renhet, genom lydnad, skall vara deras ständiga värn.

"Med ord vars innebörd inte kan misstolkas framhåller profeten det särskilda verk som detta kvarlevansfolk, som bygger muren, har att utföra. 'Om du håller tillbaka din fot på sabbaten, så att du inte gör vad dig själv behagar på min heliga dag, och om du kallar sabbaten en lust och Herrens heliga dag ärad; och om du ärar honom genom att inte gå dina egna vägar eller söka det som behagar dig själv eller tala dina egna ord, då skall du fröjda dig i Herren, och jag skall låta dig fara fram över jordens höjder och ge dig din fader Jakobs arvedel att njuta av. Ty Herrens mun har talat.' Jesaja 58:13, 14." Prophets and Kings, 678.

Början på adventismens fjärde generation markeras av utgivningen av en bok, liksom början på den tredje generationen. Den tredje generationen började med utgivningen av W. W. Prescotts *The Doctrine of Christ*, och den generationen avslutades med utgivningen av *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* framlade ett evangelium som avsiktligt var tömt på den milleritiska profetiska förkunnelsen. *Questions on Doctrine* framlade ett evangelium som förnekade det helgelseverk som fullbordas av Kristus. *The Doctrine of Christ* avlägsnade ljuset från (chazon)-synen av den profetiska historien, och *Questions on Doctrine* avlägsnade ljuset från (Mareh)-synen av Kristi "uppenbarelse".

Mellan dessa två böcker utvecklades det falska budskapet om det sena regnet, representerat av ”kvinnorna som gråter över Tammuz”. Det var i den historien som ”1931 års lögn” främjades. Den tredje generationen (styggelsen) representeras också av kompromissen i den tredje församlingen, Pergamon. Symbolen för kompromiss i den tredje församlingen identifierar arbetet med att söka ackreditering från de världsliga institutioner som dikterade regler för teologi och regler för medicin. Det var i den tredje generationen som kompromissen med sanningen fullbordades, vilket innefattade införandet av och betoningen på användningen av biblar som hade översatts från förvanskade handskrifter.

År 1957 utgjorde boken Questions on Doctrine en kapitulation av evangeliets grundläggande sanning. Den sanningen är att Jesus dog för att frälsa oss ”från” synd, men han dog inte för att frälsa oss ”i” synd. Den katolska och avfälliga protestantiska läran att en människa inte kan vara lydig mot Guds ord är Satans eviga argument. Människan kan, och måste, vara lydig mot Guds ord, även om Satan påstår att ”du skall visst inte dö”. Den fallna, avfälliga protestantiska uppfattningen att människor inte kan övervinna synden, och att människor därför inte kan vara lydiga mot Guds lag förrän Jesus genom ett magiskt ingripande förvandlar dem till lydiga robotar vid sin andra ankomst, införlivades i lärorna i boken Questions on Doctrine.

År 1957 började den laodiceiska adventismens fjärde generation, och dess otjämrade mur (lagen) hade blivit upprättad och gav därmed den logik som kommer att tillåta de tjugofem gamle männen att böja sig för solen vid avslutningen av beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. Denna otjämrade mur, som är tron att det är omöjligt att hålla Guds lag, sveps bort när ”muren” av åtskillnad mellan kyrka och stat undanröjs, vid den snart kommande söndagslagen. Söndagslagen är de översvämmande skurarna, eller, såsom Jesaja uttrycker det, den är det översvämmande gisslet, och denna flod börjar vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna.

Vid söndagslagen i Förenta staterna kommer fienden (påven) in »såsom en flod« (den översvämmade gisseln), och det är då som »baneret« höjs mot honom. Det är då som den »omurade väggen« som laodiceisk adventism uppförde på den falska tillämpningen av »det dagliga« sopas bort.

Efter deras gärningar, så skall han vedergälla: vrede åt sina motståndare, vedergällning åt sina fiender; åt öarna skall han vedergälla vedergällning. Då skall de frukta Herrens namn från väster och hans härlighet från solens uppgång. När fienden kommer in såsom en ström, skall Herrens Ande resa ett baner mot honom. Och Återlösaren skall komma till Sion och till dem i Jakob som omvänder sig från överträdelse, säger Herren. Och detta är mitt förbund med dem, säger Herren: Min Ande som är över dig, och mina ord som jag har lagt i din mun, skall inte vika från din mun, inte heller från din avkommas mun, inte heller från din avkommas avkommas mun, säger Herren, från nu och till evig tid. Stå upp, var ljus; ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig. Ty se, mörker skall övertäcka jorden och töcken folken; men Herren skall gå upp över dig, och hans härlighet skall ses över dig. Och hednafolken skall komma till ditt ljus, och kungar till glansen av din uppgång. Jesaja 59:18–60:3.

Hedningarna kommer till ljuset när Guds härlighet vilar över Hans folk, och detta sker när fienden bryter in såsom en flod. När den fienden kommer in, reser Gud upp ett banér (fälttecken) mot honom. Herrens härlighet, som vilar över det folk till vilket hedningarna svarar, är Hans karaktär, och Hans karaktär syndar inte. Det är ett falskt budskap om frid och säkerhet som lär att män och kvinnor inte kan övervinna synden. Det budskapet är ett falskt budskap om det sena regnet, som förkunnas under tiden för det sanna budskapet om det sena regnet, vilket anlände den 11 september 2001. Det falska budskapet är ett falskt budskap angående Guds lag, som är "muren". Den falska läran representeras i boken Questions on Doctrine, som markerade ankomsten av laodiceisk adventisms fjärde och sista generation.

Den 11 september 2001 anlände Laodiceisk adventisms fyra uppror för att pröva den sista generationen med deras faders synder. På detta datum ledde Gud sitt folk att återvända till Jeremias gamla stigar, för att de skulle förstå och ta emot det grundläggande budskap som framställs som Millers juveler. Om de gjorde det, skulle de finna det sena regnet, vilket Jeremia kallade "vilan". Kallelsen att återvända till de gamla stigarna var en upprepning av det prov som frambringade upproret år 1863.

Den 11 september 2001, som är Jesajas "östanvindens och den hårda vindens dag", skulle "sången om vingården" sjungas av dem som i Uppenbarelseboken kapitel fjorton, vers tre, och även i kapitel femton, vers tre, sjunger Moses' och Lammets sång. Den sången är det laodiceiska budskapet, som visar att det tidigare utvalda folket då höll på att förbigås, ty Gud var då i färd med att ge sin vingård åt män och kvinnor som skulle bära fram vingårdens avsedda frukter. Detta vingårdsbudskap är budskapet till Laodicea, vilket var det budskap som framlades av Jones och Waggoner vid upproret år 1888.

Den 11 september 2001 började det sena regnet, och i framställningen i Habackuks andra kapitel identifieras en grupp som frambar budskapet om de två tavlorna, ty de hade återvänt till Jeremias gamla stigar och tog emot den "vila och vederkvickelse" som Jesaja visar bringas över dem vilkas metodik är "rad på rad". Den debatt vari de var engagerade stod i motsättning till ett falskt budskap om det sena regnet, framställt genom "kvinnorna som begrät Tammuz", vilket uppmuntrade det sovande laodiceiska folket med ett budskap om fred och säkerhet.

Budskapet om fred och trygghet hävdar att det är omöjligt för män och kvinnor att inte synda, och därför kan och vill Gud endast rättfärdiggöra dem "i" deras synder. De hånfulla männen påstår att deras budskap om fred och trygghet är det sanna budskapet om rättfärdiggörelse genom tro, det som Jones och Waggoner frambar, men det utelämnar sanningen att den som Gud rättfärdiggör, honom helgar han också, ty Gud dog inte för att frälsa människor i deras synder, utan från deras synder.

Den 11 september 2001 markerade början på den period då de etthundrafyrtiofyra tusen beseglas, vilken avslutas med att en klass mottar Guds sigill, såsom representerat av dem som suckar och ropar över styggelserna i kyrkan och i landet, och en annan klass som har vänt ryggen åt templet, där den tredje ängelns sista verk fullbordas, och de tillber solen. Milleriternas historia illustrerar den tredje ängelns rörelses historia, och därigenom handlar klimax om budskapet om det sena

regnet och den erfarenhet det frambringar hos dem som väljer att äta.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”En ovilja att överge förutfattade meningar och att ta emot denna sanning låg till grund för en stor del av det motstånd som visades i Minneapolis mot Herrens budskap genom bröderna Waggoner och Jones. Genom att väcka detta motstånd lyckades Satan i stor utsträckning stänga ute från vårt folk den Helige Andes särskilda kraft som Gud längtade efter att meddela dem. Fienden hindrade dem från att vinna den verkningskraft som kunde ha varit deras, när det gällde att bära sanningen till världen, sådan apostlarna förkunnade den efter pingstdagen. Det ljus som skall upplysa hela jorden med sin härlighet blev motstått och har genom våra egna bröders handlingssätt i hög grad hållits borta från världen.” Selected Messages, bok 1, 235.